4. Костенко М.Л. Психологічний інструментарій діагностики та ідентифікації дезінформації у практичній діяльності співробітників правоохоронних органів / М.Л. Костенко // Вісник Національної академії оборони України. – 2009. – № 5. – С. 136-141.

5. Ильин Е.П. Эмоции и чувства / Е.П. Ильин. – СПб : Питер, 2001. – 752 с.

6. Лурия А.Р. Этапы пройденного пути : науч. автобиогр. / А.Р. Лурия ; под. ред. Е.Д. Хомской. − М. : Изд-во Моск. ун-та, 1982. − 184 с.

7. Оглоблин С.И. Инструментальная «детекция лжи» : академический курс / С.И. Оглоблин, А.Ю. Молчанов. – Ярославль : Нюанс, 2004. – 464 с.

8. Балабанова Л.М. Судебная патопсихология [Електронний ресурс] / Л.М. Балабанова. – Режим доступу : http ://yurpsy.by.ru/ help/bib/balab/13.htm.

9. Барко В.І. Управління персоналом органів внутрішніх справ (психолого-педагогічний аспект) : навч. посіб. / Барко В.І., Ірхін Ю.Б., Никифорчук Д.Й., Підюков П.П. – К. : Київський юридичний інститут, 2005. – 244 с.

REFERENCES

1. Kholodnyy, Yu.I. (2005), “The survey using the polygraph and its natural science basics”, *Vestnik kriminalistiki*, no. 4, pp. 39-48, available at : http ://www.bnti.ru/showart.asp?aid=773&lvl=02.13.

2. Varlamov, V.A. (1999), *Poligraf «detektor lzhi»* [Polygraph “lie detector”], "Sovetskaya Kuban", Krasnodar, Russia.

3. Ohloblin, C.I. and Molchanov, A.Yu. (2004), *Inctpumentalnaya «detektsiya lzhi»* [Instrumental “lie detection”], Nyuans, Moscow, Russia.

4. Kostenko, M.L. (2009), “Psychological tools for diagnosis and identification of misinformation in the practice of law enforcement”, *Visnyk Natsionalnoyi akademiyi oborony Ukrayiny*, no. 5, pp. 136-141.

5. Ilin, E.P. (2001), *Emotsii i chuvstva* [Emotions and feelings], Piter, Saint Petersburg, Russia.

6. Luriya, A.R. (1982), *Etapy proydennoho puti : nauchnaya avtobiohrafiya* [Stages of distance traveled : Scientific Autobiography], Izd-voMoscow university, Moscow, Russia.

7. Ohloblin, S.I. and Molchanov, A.Yu. (2004), *Instrumentalnaya «detektsiya lzhi» : akademicheskiy kurs* [Instrumental “lie detection” : academical course], Nyuans, Yaroslavl, Russia.

8. Balabanova, L.M. “Trial pathopsychology”, available at : http ://yurpsy.by.ru/ help/bib/balab/13.htm.

9. Barko, V.I., Irkhin, Yu.B., Nikiforchuk, D.Y. and Pidyukov, P.P. (2005), *Upravlinnya personalom orhaniv vnutrishnikh sprav (psikholoho-pedagogichnyi aspekt) : navch. posib.* [Human Resource Management of the Interior (psychological and pedagogical aspect) : tutorial], Kievan legal institute, Kyiv, Ukraine.

УДК 343.1 (477)

МІСЦЕ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ДОКАЗУВАННЯ ЯК ОЗНАКА ЙОГО ОБ’ЄКТИВНОЇ СТОРОНИ

Вапнярчук В.В., к.ю.н., доцент

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого,
вул. Пушкінська, 77, м. Харків, Україна
3383@i.ua

У статті з позиції авторського розуміння сутності кримінального процесуального доказування (зокрема, щодо необхідності комплексного дослідження його суб’єктивної й об’єктивної сторони) розглядається одна з обов’язкових ознак останньої – місце здійснення доказової діяльності в кримінальному провадженні. Місцем

доказування пропонується вважати фізичний простір, на якому провадяться дії, що входять до об'єктивної сторони кримінального процесуального доказування. Цим простором є не тільки певна територія, а й простір, який характеризується певним правовим статусом, що, зокрема, залежить від правового положення певного суб'єкта доказування. Докладно розглядаються сутність і види підслідності та підсудності, а також окремі питання щодо місця здійснення певних процесуальних дій і прийняття певних процесуальних рішень.

Ключові слова: місце доказування, підслідність, підсудність, відомча підслідність, кваліфікаційна ознака, суб'єктивна (персональна) ознака, альтернативна ознака.

МЕСТО УГОЛОВНОГО ПРОЦЕССУАЛЬНОГО ДОКАЗЫВАНИЯ КАК ПРИЗНАК ЕГО ОБЪЕКТИВНОЙ СТОРОНЫ

Вапнярчук В.В.

Национальный юридический университет имени Ярослава Мудрого,
ул. Пушкинская, 77, г. Харьков, Украина
3383@i.ua

В статье с позиции авторского понимания сущности уголовного процессуального доказывания (в частности, о необходимости комплексного исследования его субъективной и объективной стороны) рассматривается один из обязательных признаков последней – место осуществления доказательственной деятельности в уголовном производстве. Местом доказывания предлагается считать физическое пространство, на котором производятся действия, входящие в объективную сторону уголовного процессуального доказывания. Этим пространством является не только определенная территория, но и пространство, которое характеризуется определенным правовым статусом, который, в частности, зависит от правового положения определенного субъекта доказывания. Подробно рассматриваются сущность и виды подследственности и подсудности, а также отдельные вопросы о месте совершения определенных процессуальных действий и принятия определенных процессуальных решений.

Ключевые слова: место доказывания, подследственность, подсудность, ведомственная подследственность, квалификационный признак, субъективный (персональный) признак, альтернативный признак.

PLACE OF PROVING IN CRIMINAL PROCEDURE AS A SIGN OF ITS OBJECTIVE SIDE

Vapniarchuk V.V.

Yaroslav Mudryi National law university, str. Pushkin, 77, Kharkiv, Ukraine
3383@i.ua

The article provides author's understanding of the essence of proving in criminal procedure (particularly regarding the need for a comprehensive study of its subjective and objective side), considers the place of proving activity in proceedings as one of its essential characteristics. The place of proving is considered to be physical space, where the actions included in the objective side of criminal procedure of proving are conducted. This space is not only a certain area, but also some space characterized by a specific legal status, which is particularly dependent on the legal status of a particular subject of proof.

The author thoroughly considers the nature and types of investigative and court jurisdiction. In particular, the author expresses the need to distinguish between investigative and court jurisdictions and the concept of competence. The difference of competence, in the author's opinion, is that investigative (court) jurisdiction describes the relationship between the body of investigation (court) and criminal proceedings in terms of attributes of legal proceeding (object); competence in its turn is seen in terms of attributes of relevant authority (subject). The term "jurisdiction" that the new Criminal Procedure Code applies not only to the court, but also in terms of pre-trial investigation, is used in the sense of the areas covered by the law, the powers of a government agency (i. e. it is a more general).

The author suggests allocation of two types of investigative jurisdiction: departmental and territorial as well as two types of court jurisdiction: instance and territorial. Describing the departmental investigative jurisdiction, the author determined and analyzed features that affect its definition, including qualifying, subjective (personal), alternative, shaped by the communication of criminal proceedings, and universal.

Characterizing the court jurisdiction, detailed attention is paid to the individual questions regarding the place of implementation of certain procedural actions and adoption of procedural decisions. In particular, the author analyzes regulation on the concept of "location of pre-trial investigation body". It is proposed to understand it as a place of the actual location of the investigative unit. Realizing the inadequacy of legal regulation of this issue, it was suggested to legally enshrine that the court jurisdiction over the proceedings on selection of enforcement measures belong to the court within the territorial jurisdiction of which the pre-trial investigation takes place.

Regarding the determination of places of conduct of specific proving actions (e.g. investigative (search) action) in a criminal proceeding, it is noted that the law, as a general rule, does not regulate them; they are determined by the subject of proof involved.

Key words: place of proving, investigative jurisdiction, court jurisdiction, departmental investigative jurisdiction, qualifying feature, subjective (personal) feature, alternative feature.

Розвиток науки вітчизняного кримінального процесу спонукає до необхідності дослідження та перегляду традиційних наукових поглядів щодо окремих особливостей кримінального процесуального доказування. Особливої актуальності питання здійснення доказової діяльності набуло після прийняття Кримінального процесуального кодексу України 2012 р. (далі – КПК

України), у якому запропоновано дещо інші новітні підходи до розуміння сутності та порядку його здійснення. На нашу думку, новелою вчення про докази є необхідність виділення та комплексного дослідження об'єктивної сторони кримінального процесуального доказування. Однією з її визначальних ознак якраз і є місце здійснення доказування. У наукових публікаціях, присвячених доказовій діяльності, це питання майже не досліджувалося, що у свою чергу не сприяло належному теоретичному розумінню її сутності й ефективному практичному здійсненню. Саме цими обставинами пояснюється необхідність написання цієї статті, її логіка та зміст.

Метою роботи є характеристика такої ознаки об'єктивної сторони кримінального процесуального доказування, як місце його здійснення.

Визначальними характерними ознаками об'єктивної сторони кримінального процесуального доказування (тобто його прояву в навколишньому світі), на нашу думку, є місце, час, обстановка, спосіб і засоби його здійснення. Варто зауважити, що не всім їм приділяється належна увага як у науці кримінального провадження, так і в практиці його здійснення. Разом із тим їх виділення й аналіз дасть можливість комплексно підійти до дослідження сутності об'єктивної сторони кримінального процесуального доказування, розглянути її у зв'язку з інститутами кримінального процесуального права, які, на перший погляд, не мають прямого відношення до доказування. У цій публікації зупинимося на аналізі першої з названих ознак – місця доказування.

Під місцем доказування, на наш погляд, потрібно розуміти фізичний простір, на якому здійснюються дії, що входять до об'єктивної сторони кримінального процесуального доказування. Цим простором, вважаємо, є не тільки певна територія, а й простір, який характеризується певним правовим статусом[1].

Якщо говорити загалом про місце здійснення доказування в кримінальному провадженні, то насамперед, вважаємо, варто зупинитися на питаннях підслідності та підсудності. Адже саме ці дві категорії є такими, що визначають місце здійснення як кримінального провадження загалом, так і кримінального процесуального доказування зокрема і в першому, і в другому аспекті висловленого вище розуміння місця доказування.

Спільність між цими категоріями полягає в тому, що вони визначають суб'єкта, який як у територіальному, так і у відомчому або інстанційному плані уповноважений на здійснення кримінального провадження на його певному етапі. Враховуючи це, вважаємо, що можна запропонувати спільне визначення цих двох понять[2]. Підслідність (підсудність) – це сукупність встановлених законом ознак кримінального провадження (кримінальної справи), які дозволяють визначити певний орган, уповноважений здійснювати його досудове розслідування (суд, який уповноважений здійснювати її розгляд).

Поняття підслідності та підсудності досить схожі з поняттями компетенції, юрисдикції. Відмінність від компетенції полягає в тому, що підслідність (підсудність) характеризує відносини між органом розслідування (судом) і кримінальним провадженням із точки зору юридичних ознак провадження (об'єкта), а компетенція – із точки зору ознак відповідного органу (суб'єкта). Термін «юрисдикція», який у новому КПК України використовується не тільки стосовно суду, а й щодо органів досудового розслідування (наприклад, ч.1 ст.218 КПК України), вживається в смислі сфери, на яку поширюється право, повноваження певного державного органу (тобто фактично є поняттям більш загальним).

У науковій літературі дослідження категорій підслідності та підсудності здійснюється, як правило, шляхом розгляду їх видів. Не вдаючись до докладного аналізу висловлених точок зору щодо видів підслідності й підсудності (тут варто зазначити, що майже всі вони є майже ідентичними), вважаємо за можливе запропонувати власний підхід до розуміння їх кількості та характеристики їх сутності.

Щодо видів, то, на нашу думку, чинне кримінальне процесуальне законодавство передбачає два види підслідності, зокрема відомчу (ст.216 КПК України) і територіальну (ст.218 КПК України), та два види підсудності: інстанційну (ст.33 КПК України) і територіальну (ст.32 КПК України).

Відомча підслідність дає можливість визначити, слідчий якого саме відомства буде здійснювати конкретне кримінальне провадження (насамперед за загальним правилом), а також рівень слідчого

---

[1] Мається на увазі, зокрема, визначення місця здійснення доказової діяльності залежно від правового положення певного суб'єкта доказування.

[2] Таке спільне поняття немає жодного теоретичного чи практичного смислу. Воно є можливим лише в межах цього дослідження під час вирішення питання, що розглядається.

підрозділу або конкретного слідчого в межах одного й того ж відомства. Вона визначається залежно від низки ознак.

Першою й основною з них є кваліфікаційна ознака, за якою орган досудового розслідування, який буде здійснювати розслідування, визначається залежно від кваліфікації злочину за статтями Особливої частини закону України про кримінальну відповідальність (ч.ч.1-4 ст.216 КПК України). Отже, ця ознака по суті залежить від ступеня й характеру суспільної небезпеки кримінального правопорушення, а також від особливостей його об'єкта (сфери суспільних відносин, порушених кримінальним правопорушенням певного виду).

У силу суб'єктної (персональної) ознаки відомча підслідність визначається залежно від особливостей особи, яка вчинила кримінальне правопорушення (ч.4 і п.1. ч.5 ст.216, ч.2 ст.484 КПК України). Норми, які закріплюють суб'єктну (персональну) ознаку, на нашу думку, є спеціальними у відношенні до норм, що закріплюють кваліфікаційну ознаку, оскільки вони забезпечують процесуальний імунітет певних осіб і у зв'язку із цим мають пріоритет.

У силу альтернативної ознаки або такої ознаки, як зв'язок кримінальних проваджень, кримінальний процесуальний закон передбачає певні вилучення з кваліфікаційної ознаки відомчої підслідності. Так, альтернативна ознака має місце в ч.7 ст.216 КПК України в кримінальних провадженнях щодо злочинів, передбачених статтями Кримінального кодексу України, досудове розслідування здійснюється слідчим того органу, який розпочав досудове розслідування. Ознака зв'язку кримінальних проваджень закріплена в положеннях абз.2 ч.2 та абз.2 ч.3 ст.216 КПК України. Крім того, і альтернатива, і зв'язок проваджень передбачені в ч.6 ст.216 КПК України в кримінальних провадженнях щодо злочинів, передбачених статтями Кримінального кодексу України, досудове розслідування здійснюється слідчим того органу, до підслідності якого відноситься злочин, у зв'язку з яким почато досудове розслідування.

Чинний КПК України передбачає ще одну ознаку, залежно від якої визначається відомча підслідність – так звану універсальну. Під цією ознакою розуміється такий виняток з відомчої підслідності, який передбачає, що кваліфікаційна ознака взагалі не має значення. Так, відповідно до п.4 ч.2 ст.36 КПК України прокурор у конкретному кримінальному провадженні (незалежно від кваліфікації злочину), здійснюючи нагляд за додержанням законів під час проведення досудового розслідування у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням, вправі в необхідних випадках особисто проводити слідчі (розшукові) та процесуальні дії в порядку, визначеному КПК України (тобто перебрати на себе здійснення розслідування будь-якого кримінального провадження). Універсальна ознака має місце також у положенні ч.5 ст.216 КПК України, відповідно до якої прокурор, який здійснює нагляд за досудовим розслідуванням, які проводяться слідчими Національного антикорупційного бюро України, своєю постановою може віднести кримінальне провадження в злочинах, передбачених абз.1 цієї частини, до підслідності слідчих Національного антикорупційного бюро України.

Територіальна підслідність дає можливість визначити, слідчий якого саме адміністративно-територіального району здійснюватиме розслідування.

Відповідно до загального правила територіальної підслідності досудове розслідування здійснюється слідчим того органу досудового розслідування, під юрисдикцією якого знаходиться місце вчинення кримінального правопорушення (ч.1 ст.218 КПК України), оскільки це створює найбільш сприятливі можливості для збирання доказів і їх всебічної перевірки. Місцем вчинення кримінального правопорушення є те місце, де були вчинені основні дії, які містять його ознаки та які утворюють об'єктивну сторону складу кримінального правопорушення, незалежно від місця настання злочинних наслідків. Так, під час крадіжки місцем вчинення злочину буде місце викрадення чужого майна, під час розбою – місце нападу на громадянина, під час вбивства – місце, з якого зроблено постріл, а не те місце, де знаходився потерпілий. Коли ж кримінальне правопорушення розпочато в одному місці, а закінчено в іншому, і неможливо встановити місце, де були вчинені основні дії, то розслідування повинно проводитися за місцем закінчення суспільно-небезпечного діяння, незалежно від місця настання злочинних наслідків. Місце ж закінчення діяння визначається територією органу розслідування, на якій вчинено останню дію, що входить до об'єктивної сторони складу злочину. Наприклад, під час вбивства місцем вчинення злочину повинно вважатися місце завдання смертельних поранень, а не місце смерті жертви чи місце знаходження трупа потерпілого. Таке вирішення питання ґрунтується на тому, що основною й визначальною рисою об'єктивної сторони складу кримінального правопорушення є злочинні дії (бездіяльність), а не їх наслідки.

Частина 3 ст.218 КПК України передбачає виняток із загального правила територіальної підслідності: якщо місце вчинення кримінального правопорушення невідоме або його вчинено за межами України, місце проведення досудового розслідування визначає відповідний прокурор з урахуванням: а) місця виявлення ознак кримінального правопорушення; б) місця перебування підозрюваного чи більшості свідків; в) місця закінчення кримінального правопорушення або настання його наслідків тощо.

Правила *інстанційної* та *територіальної підсудності* щодо розгляду кримінальних справ загалом досить повно та чітко регламентовані ст.ст.32, 33 чинного КПК України, а тому необхідності зупинятися на їх докладному аналізі не вбачається.

Крім того, варто зауважити, що й інші норми чинного КПК України містять положення, які стосуються визначення підсудності розгляду певних питань, що можуть виникати під час кримінального провадження (зокрема, ч.7 ст.100, ч.2 ст.132, ч.1 ст.184, ч.1 ст.192, ч.2 ст.199, ч.1 ст.201, ч.3 ст.244, ч.2 ст.539, ч.1 ст.603 КПК України).

Доречно звернути увагу на положення ч.2 ст.132 КПК України. Відповідно до цієї норми клопотання про застосування заходів забезпечення кримінального провадження на підставі ухвали слідчого судді подається до місцевого суду, у межах територіальної юрисдикції якого знаходиться орган досудового розслідування. Однак у чинному КПК України чітке визначення поняття «місце розташування органу досудового розслідування» відсутнє, що призвело до того, що правоохоронні органи, які складаються зі структурних підрозділів, фактично розташованих у межах територіальної юрисдикції різних судів, допускали вільне трактування цього поняття та на власний розсуд визначали суд, до якого вносили клопотання про забезпечення заходів кримінального провадження. Така практика, як наслідок, призвела до надходження численних апеляційних скарг на ухвали слідчих суддів, винесених за наслідками розгляду таких клопотань, із підстав порушення, на думку заявників, правил підсудності.

На жаль, в інформаційних листах Вищого спеціалізовано суду з розгляду цивільних і кримінальних справ, присвячених питанням порядку застосування заходів забезпечення кримінального провадження, від 04.04.2013 р. № 511-550/0/4-13 [1] та від 05.04.2013 р. № 223-558/0/4-13 [2] це питання чітко вирішено не було. Така спроба була зроблена в листі від 15.10.2013 р. № 1-1640/0/4-13 [3] головою Вищого спеціалізованого суду. Він зазначив: «Фактичне місцезнаходження структурного підрозділу не є визначальним фактором для вирішення питання щодо місця розгляду клопотання про застосування заходів забезпечення кримінального провадження, оскільки територіальна підсудність повинна визначатись не за фактичним місцем розташування слідчого підрозділу, а за місцем знаходження (реєстрації) відповідного державного органу, який є юридичною особою та в складі якого знаходиться слідчий підрозділ». Хоча пізніше останній лист був відкликаний іншим листом голови Вищого спеціалізованого суду у зв'язку з тим, що він «містить відмінні, ніж у затверджених судовою палатою в кримінальних справах, рекомендаційні роз'яснення» [4].

Щодо цього хотілося б висловити власні міркування.

По-перше, проведений нами докладний аналіз вказаних вище інформаційних листів судової палати Вищого спеціалізованого суду свідчить про відсутність у них роз'яснення терміна «місце розташування органу досудового розслідування» та чітких рекомендацій щодо того, до якого саме слідчого судді потрібно направляти відповідні клопотання.

По-друге, запропоноване головою Вищого спеціалізованого суду вирішення цього спірного питання в першому листі є досить спірним, оскільки суперечить чинному КПК України, у якому чітко вказано, що органом досудового розслідування є саме слідчі підрозділи (ч.1 ст.38 КПК України), а не відповідний орган внутрішніх справ, безпеки чи прокуратури, до складу якого входить цей слідчий підрозділ. Тому зроблений на підставі такої аргументації висновок, на наш погляд, є дещо сумнівним.

По-третє, вважаємо, що закріплене в законі положення про підсудність клопотань про обрання заходів забезпечення за місцем знаходження органу досудового розслідування має розумне пояснення. Воно, на нашу думку, полягає в тому, що це сприятиме виконанню завдань кримінального провадження щодо швидкого, повного й неупередженого розслідування та судового розгляду (ст. 2 КПК України). Однак, вважаємо, що й положення ч.1 ст.184 КПК України про те, що клопотання про застосування запобіжних заходів (які, до речі, є заходами забезпечення) подається до місцевого суду, у межах територіальної юрисдикції якого здійснюється досудове розслідування, також відповідає зазначеному вище завданню.

Тому ми підтримуємо думку, що під місцем знаходження органу досудового розслідування потрібно розуміти місце фактичного розташування слідчого підрозділу. Однак, розуміючи, що й такий підхід є

дещо сумнівним, вважаємо, що кінцеве вирішення цього питання можливе шляхом внесення змін до ст.132 КПК України, у якій доцільно передбачити, що підсудність розгляду клопотань про обрання заходів забезпечення належить суду, у межах територіальної юрисдикції якого здійснюється досудове розслідування.

На завершення розгляду цього питання хотілося б зауважити, що, незважаючи на те, що правила підслідності та підсудності безпосередньо встановлюють можливість визначення суб'єкта й місця кримінального провадження, опосередковано вони забезпечують: а) швидкість і якість підготовки провадження до судового розгляду; б) дотримання прав потерпілого й підозрюваного на законного слідчого та суд, гарантуючи їм таким чином можливість правильно адресувати свої заяви, скарги та клопотання. Відмова в праві на законного слідчого та суд, тобто коли має місце довільне порушення правил підслідності чи підсудності, спричиняє сумніви в неупередженості органу розслідування чи суду, який, можливо, призначений ad hos (з лат. спеціально для цього випадку). Тому недотримання правил підслідності та підсудності, на нашу думку, слід розцінювати не лише як порушення загальних правил кримінального провадження, а також і як істотне порушення прав і свобод людини, наслідком чого є визнання здійсненого кримінального провадження незаконним, а отриманих доказів – недопустимими (ч.1 ст.87 КПК України).

Що стосується визначення місць проведення конкретних доказових дій (наприклад, слідчих (розшукових) дій) у певному кримінальному провадженні, то закон, за загальним правилом, їх не регламентує (ч.1 ст.224 КПК України передбачає лише, що допит проводиться за місцем проведення досудового розслідування або в іншому місці за погодженням з особою, яку мають намір допитати); вони визначаються тим суб'єктом доказування, який їх здійснює (це може бути місце події, кабінет слідчого, лікарняна палата, слідчий ізолятор, місце проживання чи роботи свідка, підозрюваного, зал судових засідань тощо). Чинний закон навіть передбачає можливість проведення виїзних судових засідань (ч.3 ст.318, ч.2 ст.225 КПК України). У необхідних випадках певні процесуальні (доказові) дії можуть проводитися також на території, яка знаходиться під юрисдикцією іншого органу досудового розслідування (ч.6 ст.218 КПК України).

ЛІТЕРАТУРА

1. Про деякі питання порядку застосування запобіжних заходів під час досудового розслідування та судового провадження відповідно до Кримінального процесуального кодексу України : Лист Судової палати у кримінальних справах Вищого спеціалізовано суду з розгляду цивільних і кримінальних справ від 04.04.2013 р., № 511-550/0/4-13 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http ://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v0511740-13
2. Про деякі питання здійснення слідчим суддею суду першої інстанції судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження : Лист Судової палати у кримінальних справах Вищого спеціалізовано суду з розгляду цивільних і кримінальних справ від 05.04.2013 р., № 223-558/0/4-13 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http ://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v0558740-13
3. Щодо надання роз'яснень положень ч.2 ст.132 КПК щодо визначення територіальної підсудності розгляду клопотань про забезпечення заходів кримінального провадження : Лист голови Вищого спеціалізовано суду з розгляду цивільних і кримінальних справ від 15.10.2013 р., № 1-1640/0/4-13 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http :// http ://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v1640740-13
4. Щодо тлумачення положень статей 132, 184 Кримінального процесуального кодексу України в частині визначення територіальної підсудності розгляду клопотань про застосування заходів забезпечення кримінального провадження : Лист голови Вищого спеціалізовано суду з розгляду цивільних і кримінальних справ від 07.04.2014 р., № 5-467/0/4-14 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http ://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v-467740-14

REFERENCES

1. "On some issues of application of preventive measures during pre-trial investigation and court proceedings under the Criminal Code of Ukraine" : Letter of the Chamber of Criminal Cases of the Supreme Specialized Court for Civil and Criminal Cases from 04.04.2013 № 511-550/0/4-13, available at : http ://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v0511740-13

2. “On some issues of the investigating judge of the first instance court of judicial control over observance of the rights, freedoms and interests of individuals while ensuring the application of the criminal proceedings” : Letter of the Chamber of Criminal Cases of the Supreme Specialized Court for Civil and Criminal Cases from 05.04.2013 № 223-558/0/4-13, available at : http ://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v0558740-13

3. “Regarding the clarification of the provisions of Part 2 st.132 CCP to determine territorial jurisdiction and proceedings on measures to ensure criminal proceedings” : Letter Chairman of the High Specialized Court for Civil and Criminal Cases from 15.10.2013 № 1-1640/0/4-13, available at : http :// http ://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v1640740-13

4. “On the interpretation of Articles 132, 184 of the Criminal Procedure Code of Ukraine regarding determination of territorial jurisdiction and proceedings on the application of the measures of the criminal proceedings” : Letter from the Chairman of the High Specialized Court for Civil and Criminal Cases from 07.04.2014 № 5-467/0/4-14, available at : http ://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v-467740-14

УДК 343.14+343.135

ДЕЯКІ ПРОБЛЕМИ ЩОДО ДОКАЗУВАННЯ ТА ЙОГО ЕЛЕМЕНТІВ ЗА ЧИННИМ КРИМІНАЛЬНИМ ПРОЦЕСУАЛЬНИМ КОДЕКСОМ УКРАЇНИ

Рогатинська Н.З., к.ю.н., доцент

Тернопільський національний економічний університет,
вул. Львівська, 11, м. Тернопіль, Україна
nina0901@ukr.net

У статті висвітлено сутність та зміст процесу доказування в кримінальному провадженні. Розглянуто елементи як складові частини структури та змісту кримінально-процесуального доказування. Проаналізовано особливості процесу доказування на різних стадіях кримінального провадження.

Ключові слова: кримінально-процесуальне доказування, докази, збирання доказів, перевірка доказів, оцінка доказів, внутрішнє переконання.

НЕКОТОРЫЕ ПРОБЛЕМЫ ОТНОСИТЕЛЬНО ДОКАЗЫВАНИЯ И ЕГО ЭЛЕМЕНТОВ ПО ДЕЙСТВУЮЩЕМУ УГОЛОВНОМУ ПРОЦЕССУАЛЬНОМУ КОДЕКСУ УКРАИНЫ

Рогатинска Н.З.

Тернопольский национальный экономический университет, ул. Львовская, 11, г. Тернополь, Украина
nina0901@ukr.net

В статье раскрыта сущность и содержание процесса доказывания в уголовном осуществлении. Рассмотрены элементы как составные части структуры и содержания уголовно-процессуального доказывания. Проанализированы особенности процесса доказывания на разных стадиях уголовного осуществления.

Ключевые слова: уголовно-процессуальное доказывание, доказательства, сборы доказательств, проверка доказательств, оценка доказательств, внутреннее убеждение.

SOME PROBLEMS OF PROVING AND ITS ELEMENTS ACCORDING TO THE APPLICABLE CRIMINAL PROCEDURE CODE

Rohatynska N.Z.

Ternopil national economic university, str. Lvivska, 11, Ternopil, Ukraine
nina0901@ukr.net

The article is devoted to highlighting the nature and content of the process of proving in criminal proceedings. Proving is at the heart of the criminal procedural activities and holds a major place.

Criminal legal significance of proving lies in the fact that:

- proving enables to establish whether a criminal offense has occurred and what its qualification is;
- proving guarantees exercise of criminal liability.